

'Van thuis naar thuis'

Conferentie over de Guidelines on Children's reintegration

Better Care Network Netherlands Netwerkdag – 10-jarig bestaan
Datum 10 November 2017

Opening: dagvoorzitter Corine Aartman

Corine Aartman heet iedereen welkom op deze netwerkdag waarop ieder die hier aanwezig is streeft naar een betere wereld voor kinderen.

Welkom door Mirjam Blaak, voorzitter Better Care Network Netherlands (BCNN)

BCNN bestaat nu 10 jaar. Het begon lang geleden, toen bleek dat het belangrijk was om krachten te bundelen en meeste recente inzichten te delen. Er bleek bij medewerkers van tal van organisaties ook grote behoefte aan trainingen. Allereerst werd er toen een grote conferentie georganiseerd, maar hieruit kwam naar voren dat ook andere organisaties meer kennis wilden over alternatieve zorg aan kinderen. In New York werd het Better Care Network International (BCNI) opgericht, deze ambitie sloot naadloos aan bij de ambitie van de groep in Nederland, en er werd een chapter in Nederland opgezet. In het begin lag de focus op trainingen aan medewerkers van de organisaties van de stuurgroepleden en conferenties waar alle organisaties elkaar konden ontmoeten, ook particuliere initiatieven. Dit heeft o.a. bijgedragen aan het accepteren van de richtlijnen voor alternatieve zorg. Het doel van BCNN is dat deze richtlijnen door alle organisaties als uitgangspunt genomen wordt.

Het BCNN is op een gegeven moment in gesprek geraakt met organisaties die vrijwilligers uitzenden naar weeshuizen om ook hen bewust te maken van deze richtlijnen en hen te laten stoppen met het uitzenden van vrijwilligers naar deze weeshuizen en te informeren over de alternatieven. Vanmiddag lanceert het BCNN een grote campagne omtrent dit onderwerp. Sommige organisaties zetten al de stap, maar er zijn er nog steeds die moeten volgen. De campagne richt zich direct op de vrijwilligers.

Twee belangrijke beginselen van de richtlijnen voor alternatieve zorg zijn *gate keeping* en re-integratie.

Vandaag ligt de focus op re-integratie. Waar gaan de richtlijnen over, wat zijn de alternatieven, hoe zorg je hiervoor? Er is een [samenvatting](#) van de Guidelines gefocust op specifiek de re-integratie uitgedeeld. Bekijk [hier](#) ook de volledige versie en een door BCNN speciaal ontwikkelde korte [animatiefilm](#) over de Guidelines.

Spreker 1: Naomi Vandamme

Klinisch psycholoog, spreekt over het belang van re-integratie voor het kind, en stappen die nodig zijn voor een succesvolle re-integratie in de familie van herkomst. Naomi is teamleider binnen GGZ, verantwoordelijk voor o.a. programma trauma, gezinsopvang.

'Van tehuis naar huis' gaat over een reis. Een reis die Naomi zelf ook heeft meegemaakt, ze is van een weeshuis naar een beter thuis gereisd. Ze geeft aan dat ze veel kansen heeft gehad, zoals om te studeren. Op haar 18^e kreeg ze de kans om terug te gaan naar Haïti, bij terugkomst heeft ze besloten om psychologie te studeren om wat terug te doen voor de kinderen in Haïti. Ze heeft zich gespecialiseerd in traumaverwerking en ontwikkelde het Resilience Flowerprogramma

Wat zit er in de rugzak van deze kinderen? Onderzoek laat zien dat 50% van de weeskinderen meer dan vier trauma's heeft meegemaakt. Kortom, er zitten te veel (verschillende) trauma's in de tas. Er zou meer aandacht moeten zijn voor zorg en voor preventie.

De impact van die trauma's is groot, heeft grote invloed op de sociale en emotionele ontwikkeling en kan leiden tot posttraumatisch stressstoornissen. Kinderen hebben voor herstel een relatie nodig, maar een betrouwbare relatie is cruciaal.

Belangrijk: er moet steeds aandacht zijn voor schadeherstel en hoe de opvang te organiseren met hierbij aandacht voor traumaherstel.

Hoe doen we dit? Het moet een combinatie zijn van beleid, traumahulpverlening en ook veerkracht. **Veerkracht is de mogelijkheid om terug te veren op het moment dat je een moeilijke gebeurtenis hebt meegemaakt.** De hechtingsrelatie is hierbij cruciaal: een persoon die emotioneel aanwezig is kan al genoeg zijn (resilience flower model). Vrijwilligers kunnen het zelfbeeld van een weeskind verstoren. In een weeshuis kan een kind zich bijvoorbeeld vastklampen aan een vrijwilliger ter bevestiging dat het wel leuk genoeg is. Maar de vrijwilliger gaat weer en dit verstoort het beeld. Het gevoel voor weeskinderen dat ze ertoe doen is zo belangrijk.

Naomi laat een werkdoos met materialen zien die ontwikkeld zijn om te werken aan de veerkracht van een kind. De bedoeling is om die internationaal te verspreiden. In de doos zit een gids waarin alle domeinen zijn uitgelegd waarop gewerkt kan worden. Er zijn verschillende platen waar mee gewerkt kan worden aan problemen, bijv. op gebied van seksueel misbruik, wat te doen als je onder spanning staat, en zitten er complimentenkaarten in.

De powerpoint presentatie van Naomi vind je [hier](#).

Vragen uit de zaal aan Naomi:

Dat getraumatiseerde kinderen een grotere kans hebben om meerdere trauma's, komt dat door de omgeving of omdat ze een lagere drempel hebben omdat ze al een trauma hebben gehad? Het is lastig daar een eenduidig antwoord op te geven. Vaak is dit wel de omgeving die een grotere kans biedt, maar soms vloeit uit een trauma sneller een gelinkt trauma.

Hoe wordt de doos gebruikt en door wie? En wat zijn de eisen aan de mensen die deze doos gebruiken? We zijn eigenlijk pas begonnen met een stappenprogramma, vrouwen worden

hierin opgeleid onder toezicht van psychologen. Er wordt in de community een ontmoetingsplek gecreëerd, steeds moeders worden nu opgeleid om de doos te gebruiken .

Spreker 2: André van Strijp

Voorzitter stichting Upendo Daima (onvoorwaardelijke liefde) over re-integratie binnen hun werk in Tanzania, kleinschalig project.

André Strijp vertelt over de strategie van Upendo Daima en waar ze in de praktijk o.a. tegen aanlopen. Andre geeft aan dat het werken vanuit een ideaal naar de het toepassen in de werkelijkheid bij hen met vallen en opstaan gaat. Het uitgangspunt van Upendo is: opgroeien in een gezin of bekende sociale omgeving is van het grootste belang. Het doel is en blijft re-integratie van het kind. Upendo Daima is een tijdelijke oplossing.

De werkwijze is dat ze een relatie opbouwen met kinderen op straat door de sociale werkers, dat creëert na een tijdje een band waarna de sociale werker kan inschatten of het kind is te helpen. Diagnose van het kind komt pas op een later tijdstip. Waar ligt de problematiek, waarom is het kind van huis vertrokken? De mogelijkheid om het kind terug naar huis te krijgen wordt onderzocht. Beide partijen moeten wel willen (en kunnen), anders gaat het niet lukken. Follow-up is hierbij heel belangrijk, pas na negen maanden tot een jaar ronden ze dit proces af.

Wanneer het niet mogelijk is om het kind terug te brengen naar de familie, wordt het naar een plek buiten de stad gebracht, naar het Malimba familyhouse. Het doel blijft wel hereniging met familie, maar over een langer traject. De focus van de organisatie is niet om te groeien in grootte, maar om te groeien in professionaliteit.

De presentatie van André is [hier](#) terug te vinden.

Vragen uit de zaal aan André:

Wat is je succes rate, hoeveel kinderen lopen weg? In Malimbe heel weinig, in de eerste opvang vaker. Als een kind een paar keer wegloopt worden we veel voorzigtiger en kunnen we beslissen dat we dit kind gewoonweg niet kunnen helpen met onze organisatie.

Wat is je financiering, kan me voorstellen dat er veel geld voor nodig is? Al het geld komt uit donaties en vanuit instellingen. We zijn recentelijke met Wilde Ganzen een programma begonnen en hebben in het verleden ook met Cordaid gewerkt.

Vraag over Malimbe family, hebben jullie ook weleens ervaren dat ze blijven tot volwassenheid, en hoe gaan jullie daar mee om? In het begin was het redelijk acceptabel dat het kind de gehele lagere school bleef. Ouders waren daar ook blij mee. Daar zijn we in veranderd. We werken nu nog beter met de ouders om te kijken hoe we ze sneller kunnen herenigen. In het verleden bleef een kind tot eind lagere school, nu is het doel om echt binnen 3 tot 4 jaar een oplossing te komen.

Hoe bereid je hen voor op leven in de samenleving? Dit is een proces waarbij ze langzaam worden voorbereid op verdere studie, een beroepsopleiding, door steeds langere periodes terug naar huis te gaan etc.

Op het moment dat het kind gere-integreerd wordt bij de families, worden die families nog verder begeleid? Dit is een groeiproces waar we mee bezig zijn. De activiteiten die we ontplooiën nemen toe in omvang en professionaliteit. In het begin deden we dit bijna niet, maar tegenwoordig besteden we daar veel meer tijd aan. We bezoeken de families vooraf, en tot een jaar na re-integratie. Sinds 6 maanden brengen we kleine groepen ouders ook weleens samen.

Spreker 3: Valerie Jans

SOS Kinderdorpen Internationaal, over re-integratie binnen SOS Kinderdorpen wereldwijd.

Valerie Jans vertelt over de uitdagingen van SOS Kinderdorpen m.b.t. re-integratie en hoe zij hiermee omgaan. Wat is re-integratie nu en waarom hebben we het er zoveel over? Valerie geeft aan dat binnen SOS er veel verschillen zijn tussen de regio's waarin ze werken. In tegenstelling tot André geeft Valerie aan dat binnen SOS re-integratie niet het doel op zich is. Het is afhankelijk van het belang van het kind of dit wel of niet plaatsvindt.

Alternatieve zorg kan gerealiseerd worden middels de SOS-kinderdorpen/families. Het inzicht in de noodzaak van re-integratie is binnen SOS versterkt, mede door de UN Guidelines. Voorheen bood SOS vaak lange termijn zorg aan, nu vaker korte en middellange opvang. Er is meer inzicht gekomen in de beperking van het opgroeien in een SOS-kinderdorp, meer integratie met de gemeenschap is noodzakelijk. Re-integratie is een lange weg, waarbij veel aanpassingen noodzakelijk zijn:

- Aanpassing op het gebied van organisatie, de stafleden, de omgeving.
- Aanpassing van de financiering, de donoren.

Valerie geeft aan dat er twee verschillende programma's zijn, *alternative care* en familieversterking.

De grootste uitdaging vormen de ouders, ze hebben er vaak niet op gerekend dat de kinderen weer terugkomen.

Ook voor de kinderen vergt het de nodige aanpassingen. Ze voelen de overgang naar een gezin niet altijd als verbetering.

Belangrijke positieve gevolgen die kunnen optreden: het kind krijgt een sterker gevoel van identiteit, het voelt zich onafhankelijker en weerbaarder, het is trots om weer bij een familie te horen.

Re-integratie is geen doel op zich: het belang van het kind staat altijd voorop.

Haar presentatie is [hier](#) terug te vinden.

Vragen uit de zaal aan Valerie:

Ik heb een tijd in Zimbabwe gewoond en ik vind het daar best wel luxe in de SOS-dorpen. Het verschil met de lokale gemeenschap is tamelijk groot. Werken jullie ook nu meer toe nu naar het 'downscalen'? En werken jullie er ook aan om naast alleen met SOS-moeders ook met SOS-vaders te werken? Ja, dat is het zorgmodel waar we ook naar kijken. We werken vaker met SOS-ouders en er zijn ook ontwikkelingen dat kinderen meer met de lokale context in interactie moeten zijn, zowel fysiek als sociaal. Dit staat een beetje los van re-integratie maar hier gebeurt ook veel in.

Ik merk dat ik door jouw verhaal een beetje in verwarring ben met de term 'alternative care'. Ik gebruik de term alternative care bij bijvoorbeeld plaatsing bij een andere familie etc. Maar in jouw verhaal gebruik je het ook als institutionele care? Voor mij is alternatieve care alle care buiten het eigen gezin, daar zijn de verschillende vormen van. Ik zie het als het hele spectrum waar ze naartoe kunnen gaan als ze niet bij hun eigen gezin opgevangen kunnen worden.

We hebben een aantal jaar geleden bij Red een Kind ook een omslag gemaakt. Ik vind het bijzonder wat je vertelt dat SOS die omslag maakt, het is een ontzettend grote stap. Wat uiteindelijk bij ons het beste werkte, was ergens anders beginnen. Het omzetten is echt heel moeilijk. Het is een lang traject, maar dat heeft bij ons beter gewerkt. Ik herken het wel, het omvormen is soms lastiger dan opnieuw opzetten. Ik wil wel nog benadrukken dat alternative care niet altijd het beste is.

Vervolg vragen voor alle sprekers

Vraag aan Valerie: Het lijkt me een groot struikelblok om de mindset te veranderen van heel veel instanties, vooral van de overheden, lopen jullie daar tegenaan en hoe pakken jullie dit aan? Lastige vraag, SOS is een redelijk gevestigde oude organisatie. In de meeste landen hebben de SOS-instanties wel een goede relatie met de overheid, ook omdat we een deel van het probleem van de overheid aanpakken. Waar we wel tegen aanlopen is dat we wel in dialoog gaan en iets minder serviceprovider zijn, er wordt hiervoor wel veel meer aan lobby en advocacy gedaan. Die overheid moet worden meegenomen in het proces.

Hierop inhakend, staat of valt niet alles met de kennis die aanwezig is bij de overheden? Dat scheelt heel veel per overheden. De internationale UN Guidelines worden wel internationaal gedragen. Alleen voor het zich vertaalt in wetten duurt soms heel lang, en daarnaast zijn de interpretaties soms verschillend.

Wat is de reactie vanuit het project Tanzania, waar nadrukkelijk gezegd werd dat er geen support was van de overheid: Er is echt geen support, er is een social welfare, om het kind te registreren, maar daar houdt het op. We proberen een relatie met social welfare en de politie op te bouwen, aan de ene kant werken ze mee, aan de andere kant doen ze grote razzia's. Dit wil niet zeggen dat we stoppen met het bouwen van de relatie, maar het is echt heel lastig.

Is dat ook het geval in Haïti? Hier heeft de overheid zelf samenwerking gezocht, dus er zijn hier op verschillende vlakken samenwerkingsverbanden, maar dit moet uitgebouwd worden. Er is veel aandacht voor, maar ze zijn nog heel erg zoekende hoe ze de UN Guidelines goed moeten implementeren.

Vraag aan Naomi: Wij hebben een counseling programma voor straatkinderen. Ik ben geïnteresseerd in het programma met de doos, hoe kun je dit nu verder uitrollen? Waar we eigenlijk naartoe willen is om de universele domeinen vanuit de studies (die we vanuit onderzoek terugzien) cross cultureel te implementeren en dan met de lokale mensen kijken hoe we dit vorm kunnen geven binnen die cultuur. We laten ze dan lokaal het model opbouwen om het zo in te zetten. Dit wordt nu actief in Nederland en Haïti ingezet.

Ik ondersteun een klein kindertehuis in Ghana. Er zijn heel wat gevallen waarin ik zeg, natuurlijk het kind is het beste af terug in het gezin, maar praktisch is dat soms heel lastig,

ook qua financiering bijv. Als de zorg zich gaat uitbreiden kunnen we het ook niet monitoren. We zijn niet tegen het principe van re-integratie, maar hoe doe je dit nu? Reactie uit het publiek van Red een Kind: wij hebben ook die transitie gehad, we hebben nog steeds wel het sponsorship model, maar werken nu met kind –ambassadeurs. Je blijft de mensen aan je binden maar wel met community based programma’s. Een kind ambassadeur rapporteert dan aan de sponsors community -breed over alle kinderen. Dit hebben we uitgelegd aan de sponsors en onze ervaring is dat mensen dat heel goed begrijpen. Het is belangrijk om het goed uit te leggen en mensen hierin mee te nemen. Het hele team moet meegenomen worden in de verandering, het is een traject. Als je het wilt kan het echt. Een tip uit het publiek was de [TED talk van Tara Winkler](#), dit kan je helpen om mensen mee te krijgen. Je kan ook juist meer geld bij elkaar krijgen als je uitlegt dat je het licht hebt gezien en hoe het beter moet.

Paneldiscussie

met Bep van Sloten – International consultant alternative zorg, Caroline Scheffer – Umbrella Foundation Nepal en Marijke Acket, Imba Zimbabwe.

De situaties rondom re-integratie blijken toch wel heel complex, hoe pak je dit aan, hoe werk je samen met je staf, hoe communiceer je met je financiers?

- Bep → Mooi om te horen dat je er gewoon mee aan de slag gaat. Dit kan op verschillende niveaus, bijvoorbeeld binnen het project en met de overheid. Wij zijn begonnen met de-institutionalisering, we zijn 2 jaar bezig geweest en zorgen dat er voor elk kind een plan en een goed alternatief is. We zijn begonnen met de donoren en medebestuurders in Nederland te overtuigen, daarna ook met de medewerkers daar. Als iedereen overtuigd is kun je een plan maken. Wat we niet wilden was dat de kinderen eindigden in een ander weeshuis, en dat is gelukt, er bleken er maar 2 volwezen. Het is een lang proces. Iedereen moet overtuigd zijn. En er zullen gezinnen zijn waarbij kinderen niet naar huis kunnen, daar moeten alternatieve plannen voor zijn.
- Caroline → Het is ook heel afhankelijk van de context waarom kinderen allereerst in een weeshuis terecht zijn gekomen. Dat speelt ook mee in de verandering van de *mindset*. Als duidelijk is dat de kinderen gewoon families hebben en dat ze om de verkeerde redenen in een weeshuis zitten begrijpen mensen dat het anders moet. Ook de families en kinderen moeten heel goed betrokken worden hierin.
- Marijke → Het is ook zo belangrijk dat je in het gehele proces, in alle stappen, zoveel mogelijk stakeholders meeneemt. Ook bijv. het traceren van de families is een belangrijk traject, maak case analyses voor de behoeftes. Zodra je de stap maakt dat kinderen terug moeten naar gezinnen moet ook meteen duidelijk maken dat er geen nieuwe kinderen worden opgenomen. Meteen dus ook beginnen met stoppen.

Zijn er misschien ook voorbeelden van re- integratie processen die niet zo goed zijn gelopen?

- Marijke → Voorbeeld van een kind waarbij het voortraject niet goed is doorlopen. De tante van het kind kwam, het zag er goed uit, het kind is een keer gaan slapen en vervolgens mocht het mee terug. De overdracht ging niet goed. Op basis van dit voorval hebben we ook betere procedures uitgewerkt en het gehele re-integratieproces uitgedacht. Het kan langer duren, maar het is belangrijk dat je die tijd ervoor neemt.

Wat zijn concrete lessen die geleerd zijn?

- Het proces en de fases van het kind echt in kaart brengen en je staf hier ook in meenemen. Je hebt ook te maken met cultuurverschillen. Belangrijk dat er kaders zijn en dat daarbinnen naar de context gekeken wordt.

Kunnen we procedures met elkaar delen?

Op de website van BCNN staan al er veel richtlijnen en procedures. Deel je kennis en ervaring en maak gebruik van de [Guidelines](#).

- Bep → die Guidelines helpen enorm, bijvoorbeeld op het moment dat een kind naar huis gaat, gaat hij niet gewoon naar huis, maar naar huis met een veiligheidsplan. In de Guidelines staan ook vragen hoe je bijv. kan checken hoe je kan weten of een kind er klaar voor is om naar huis te gaan. Neem in zo'n veiligheidsplan ook de omgeving mee. Daarnaast zoals Naomi aangaf, naar huis is een ding, maar het oplossen van het trauma is ook cruciaal.
- Caroline → Op basis van risicoanalyse van de terugplaatsing is het ook belangrijk te besluiten hoe je de follow-up doet. De andere kant is ook dat de familie de verantwoordelijkheid overneemt. De school kan ook een hele belangrijke rol spreken, net als de lokale overheid.

Hoe rust je zo'n familie uit om de kans zo groot mogelijk te maken dat re-integratie lukt?

- Allereerst belangrijk dat de familie ook overtuigd is dat het kind beter af is bij de familie. Het heeft geen zin als het kind en/of de familie hier niet van overtuigd is. Bijv. ook waarom het belangrijk is voor de toekomst, voor het kind, voor de familie, het niet verliezen van de identiteit. Je werkt ook met de gemeenschap, met de scholen. Samenwerking in netwerkverband met soortgelijke organisaties is ook belangrijk, grotere en kleine organisaties, kunnen elkaar versterken.
- Naast de overheid is het juridisch systeem ook belangrijk. Vergeet die niet in het proces. Family group conferencing, dat is een vorm vanuit de Maori dat gebruikt kan worden om dit probleem in de gemeenschap, met de verantwoordelijkheid bij de familie, aan te pakken. De kracht wordt bij de familie gelegd.

Vraag aan Caroline → Ik zit met het dilemma, plaats je bijvoorbeeld kinderen over van privéscholen naar staatscholen? In Tanzania is de scholing op staatscholen zo slecht. Daarom gaan kinderen naar privéscholen om zich beter te kunnen ontwikkelen om ook later een betere plek te kunnen krijgen in de maatschappij. Wat is dan in het belang van het kind?

- Caroline: Wij re-integreren bijvoorbeeld niet naar een plek waar kinderen niet meer naar school kunnen gaan. We proberen wel de familie te ondersteunen om dit eventueel te veranderen. Het is denken vanuit een westers perspectief dat ze als ze een betere opleiding hebben dat ze dan beter af zijn later. Dat is niet altijd het geval namelijk, ze kunnen ook hun gehele identiteit verliezen. 'Better a happy farmer than an unhappy banker'. Elke re-integratie is ook een case by case situatie om goed te kunnen overwegen wat de beste balans is en welke keuzes in het belang van het kind zijn. Kinderen kunnen bijv. ook parttime thuis wonen, en daarin het beste van twee werelden te hebben: een goede scholing en thuis bij familie. Bijlessen op een school zouden bijvoorbeeld ook een toevoeging kunnen zijn van een re-integratieproces.

Samenvatting van de dag:

Wat een rijke oogst, drie verschillende invalshoeken, kennis en wetenschap en ook praktijk op zowel grootschalig als kleinschalig niveau. Naomi benadrukte het belang van verwerking, het risico van gestapelde trauma's, en hoe belangrijk het is om daar met een gedegen aanpak wat aan te doen. Het goede nieuws is dat er ook daadwerkelijk wat aan te doen is. Veerkracht is hierin heel belangrijk is. Het FlowerResilience model is hier een manier van en het werken de door haar ontwikkelde materialen.

André vertelt over het beginnen met opbouwen van een vertrouwensband, stapsgewijs toewerken naar hoe de kinderen van de straat geholpen kunnen worden. Hierbij lopen ze tegen obstakels aan, maar heel veel kinderen worden geholpen om daadwerkelijk terug te kunnen gaan naar een gezinssituatie.

Valérie heeft verteld over de uitdagingen van het omzetten van het model van SOS Kinderdorpen, van langdurige opvang en dit aanpassen naar nieuwere vormen. Hier liggen o.a. uitdagingen in het financieringsmodel.

Uit de zaal zijn ook mooie reacties gekomen hoe je hier toch ook flexibel mee om kan gaan en hier donoren en mensen in mee kan nemen en tot veel oplossingen kan komen.

Uit de paneldiscussie kwam nog duidelijk naar voren dat het heel belangrijk is dat er vertrouwenspersonen zijn, duidelijke case analyses gemaakt worden en er een safety plan gemaakt wordt. Ook is het belangrijk dat de context altijd meegenomen wordt in het gehele proces, alsook alle actoren.

Lancering campagne STOP WEESHUISTOERISME

Vrijwilliger van het BCNN Carmen lanceert de campagne. Carmen geeft aan dat uit onderzoek blijkt dat de vraag voor vrijwilligerswerk met kinderen in het buitenland nog steeds toeneemt. Het aantal weeshuizen neemt ook nog steeds toe, dit terwijl het aantal wezen niet toeneemt. Kinderen worden weggehaald bij gezinnen onder valse voorwendselen, of thuis verwaarloosd omdat ouders denken dat ze beter afzijn in weeshuizen.

Het is een weeshuisindustrie die is ontstaan. Veel mensen zijn hier nog steeds niet bewust van. Daarom lanceren we vandaag deze belangrijke campagne, met name gericht op jongeren tussen de 16 en 24 jaar: STOP WEESHUISTOERISME

- www.stopweeshuistoerisme.nl
- <https://www.facebook.com/StopWeeshuistoerisme/>
- <https://www.instagram.com/stopweeshuistoerisme/>

Utrecht, 10 november 2017

Verslag: Karin Rozema-van Mullem & Marie-Louise Hoogveld

Foto's: Margot Klute

